

J. L. F. DE LIEFDE

Twee Honden

Een heer had twee honden.

De ene was een echte rashond, waarvan hij op schrift een hele stamboom gekregen had, toen hij hem kocht. 't Was een echt trouw en lief dier, Hector heette hij. Mijnheer hield veel van hem en elke dag maakte hij een wandeling met Hector.

De andere was een echte straathond, Mop. Maar mijnheer had hem op een bijzondere manier gekregen.

Eens moest hij alleen wandelen, want Hector had een zere poot en moest in zijn mand blijven. Dat was saai. Zo stil. Tegen niemand kon hij een woord zeggen. Anders kon hij altijd wel een woordje aan Hector kwijt. Die verstond zijn baas best. Hij moest maar op een bank in het plantsoen gaan zitten.

Hij had er niets van gemerkt, dat een jongen met een jong hondje aan een touw, hem van achter een boom bespiedde.

Nauwelijks was hij gezeten, of de jongen met het hondje kwam te voorschijn, liep door tot vlak bij hem, pootte zonder vragen het beestje direct op zijn knie en liep toen gelijk, zo hard hij kon, weg.

De mijnheer werd verontwaardigd en riep hem na: „Dat gaat zo maar niet. Kom gauw hier.”

De jongen draalde even en kwam toen werkelijk terug. Hij bleef bij het bankje staan.

„Ik heb een hond,” zei de mijnheer iets vriendelijker, „ik moet er geen twee hebben. Wat moet ik met twee honden?”

„Ja, maar u wandelde vanmorgen alleen en altijd was u met die mooie boxer.”

„Jawel, dat is zo, maar mijn hond heeft een zere poot. Daarom moet hij thuisblijven en nu maak ik mijn kuiertje alleen.”

„Ja, maar ziet u, als u de hond niet neemt, dan wordt hij verdrongen. Wij zijn verhuisd naar een bovenhuis — en nu kunnen wij geen hond gebruiken. Hij moet afgemaakt worden.”

Intussen zag mijnheer hoe het hondje zich bezagelijk tussen zijn jas had geduwd om warm te worden.

„Wanneer moet hij weg?” vroeg de mijnheer.

„Vanmiddag... Als vader thuis is van de fabriek.”

„Dat is kortdag. En dan zo'n lief hondje...”

't Was donkerbruin en gladharig dus weinig werk in onderhoud.

„Och toe, mijnheer, neemt u hem als 't u belieft.”

De mijnheer zweeg en dacht na. En aldoor zag hij hoe smekend de jongen hem aankeek. Zijn hondje dat was een teer punt.

Eindelijk zei mijnheer, die een echte dierenliefhebber was. „Nou, vooruit dan maar, ik wil toch niet, dat hij verdrongen wordt. Ga maar mee. Dan kun je zien waar ik woon en dan mag je af en toe komen kijken, hoe groot hij wordt.”

De mijnheer zag de zon opgaan over de jongen en zijn gezicht, het straalde.

„O, mijnheer, wat heerlijk! Kom maar, Mop” en pakte de hond bij het touwtje. „Dank u wel voor eer,” zeide de jongen beleefd.

Mijnheer had schik in de jongen en ook in het hondje, dat blij was om z'n baas, die zo vrolijk deed.

En zo wandelden ze samen heen. Dat was toch wel een heel bijzondere manier, waarop hij deze hond had gekregen.

't Was een best trouw dier en mijnheer had, zonder dat de hond het wist, zijn leven gered. En eens redde hij het leven van zijn baas.

Dat ging zo.

***

Ze waren gaan slapen. Mijnheer in bed. Mop in z'n mand. Maar midden in de nacht trok Mop hem aan de mouw van z'n pyama.

Mijnheer, nog slaperig, joeg hem weg en wilde hem met een zachte klap verjagen. Maar Mop hield aan en blafte. Trok hem nog harder aan z'n kleren.

Toen werd mijnheer helemaal wakker en nu... zag hij opeens vlammen.

Het gordijn stond in brand. De kleren hadden te dicht bij de kachel gehangen en alles aangestoken.

Hij vloog het bed uit en doofde de vlammen. Gelukkig waren ze gauw uit.

Liefkozend streek hij de hond over de kop.

„Brave hond, brave Mop. Jij hebt mij het leven gered, misschien de verstikkingsdood door de rook.”

Mijnheer vertelde dit verhaal graag aan vrienden, maar tenslotte werd hij ernstig: „Jij... of God, die hem er voor gebruikte.” Daarbij streek hij liefkozend over Mop's kop, Mop was altijd vlak bij hem.

Daarom hield hij bijna het meeste van Mop.

